

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Синьов Віктор Миколайович – видатний український вчений, доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Національної Академії педагогічних наук України, директор Інституту корекційної педагогіки і психології Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, професор Київського національного університету внутрішніх справ, президент громадського об'єднання “Українська асоціація корекційних педагогів”, спеціаліст в галузі олігофренопедагогіки і спеціальної психології.

У 1962 році В.М. Синьов закінчив дефектологічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького за спеціальністю “Дефектологія, педагогіка і методика початкової освіти”. Студентські роки залишили спогади про спілкування з такими видатними людьми в галузі дефектології, як Г.С. Костюк, Д.Ф. Ніколенко, М.М. Перельмутер, М.Д. Ярмаченко, К.М. Турчинська та ін. З 1962 року працював спочатку вихователем, потім вчителем допоміжної школи №1 м. Києва, з 1963 року – старшим методистом Кабінету спеціальних шкіл Міністерства освіти України. З 1964 року розпочалася викладацька діяльність на посаді асистента кафедри дефектології рідного інституту. З 1966 по 1968 роки – навчання в аспірантурі Інституту дефектології АПН СРСР (м. Москва), яку закінчив з достроковим захистом дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. Час навчання в аспірантурі запам'ятався спілкуванням з науковим керівником – відомим вченим у галузі дефектології – Дульневим Григорієм Митрофановичем, а також такими відомими дефектологами зі світовим іменем, учнями Л.С. Виготського, як Т.О. Власова, Ж.І. Шиф, І.М. Соловійов, М.С. Певзнер, Р.М. Боскіс, С.О. Зикова, О.І. Дьякова та ін. В цьому ж інституті у 1988 році захистив докторську дисертацію з проблем корекції інтелектуального розвитку учнів допоміжної школи.

Творчі здобутки В.М. Синьова в таких наукових галузях, як корекційна педагогіка та спеціальна психологія, пенітенціарна педагогіка та юридична психологія знайшли своє визнання не лише на Україні, але й далеко за її межами, відзначені державними нагородами – почесне звання “Заслужений юрист України”, орденами “За заслуги” I та II ступенів, відзнакою Національної академії наук України “За педагогічні здобутки” та багатьма іншими.

Велике значення мають дослідження В.М. Синьова з проблем олігофренопедагогіки та психології розумово відсталих дітей:

особливостей їхнього логічного мислення, корекції інтелектуального розвитку, системи методів навчання, методики викладання географії в допоміжній школі, виховання соціально нормативної поведінки та перевиховання осіб з аномаліями психічного розвитку. За майже 50 років наукової діяльності академік В.М. Синьов написав більше 400 наукових та методичних праць. Під керівництвом В.М. Синьова готуються науково-педагогічні кадри для України та інших країн – Республіки Білорусь, Болгарії, Республіки Молдова, Російської Федерації. Наукові праці академіка В.М. Синьова широко відомі в зарубіжній дефектології та пенітенціарії. Він є ініціатором включення та розробником змісту системи дефектологічних знань у підготовку спеціалістів із соціальної педагогіки та практичної психології. Віктор Миколайович є головою підкомісії з корекційної освіти (за нозологіями) Науково-методичної комісії з педагогічної освіти.

В.М. Синьов – голова спеціалізованої вченої ради з захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата та доктора педагогічних та психологічних наук зі спеціальностей 13.00.03 – корекційна педагогіка, 19.00.08 – спеціальна психологія, 13.00.02 – теорія та методика навчання (фізична культура, основи здоров'я), член спеціалізованої ради Київського національного університету внутрішніх справ, головний редактор низки фахових видань. За час своєї наукової діяльності підготував 35 докторів і кандидатів наук.

Основні наукові праці академіка В.М. Синьова: “Коррекция развития познавательных процессов у учащихся на уроках географии”, “Коррекционная работа на уроках географии и естествознания во вспомогательной школе”, “Основы специальной дидактики”, “Введение в специальность “Дефектология”, “Коррекция интеллектуальных нарушений у учащихся вспомогательной школы”, “Основы дефектологии”, “Корекційна психопедагогіка. Олігофренопедагогіка. В двох частинах”, “Розумова відсталість як педагогічна проблема”, “Психолого-педагогічні проблеми дефектології та пенітенціарії”, “Психологія розумово відсталої дитини” та багато інших.

Бондар Віталій Іванович – видатний український вчений, доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Національної Академії педагогічних наук України, директор науково-методичного центру інклюзивної освіти Інституту корекційної педагогіки і психології Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, спеціаліст в галузі олігофренопедагогіки і спеціальної психології. Заслужений працівник народної освіти України.

У 1962 році В.І. Бондар закінчив дефектологічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького за спеціальністю “Дефектологія, педагогіка і методика початкової освіти”. З 1965 року розпочалася викладацька діяльність на посаді асистента кафедри дефектології. З 1968 по 1971 роки – навчання в аспірантурі Інституту дефектології АПН СРСР (м. Москва), яке закінчилось захистом дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук. З 1971 року – радник міністра освіти Куби з питань дефектології. З 1974 року – доцент кафедри олігофренопедагогіки, заступник декана, декан дефектологічного факультету Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького. З 1993 по 2009 рр. працював на посаді директора Інституту спеціальної педагогіки НАПН України, головного редактора журналу “Дефектологія”. З 2002 року В.І. Бондар – член міжвідомчої координаційної ради Кабінету Міністрів України з питань ранньої соціальної реабілітації, з 2003 року – член Президії Національної Академії педагогічних наук України.

Під керівництвом В.І. Бондаря як першого директора Інституту спеціальної педагогіки АПН України відбулося становлення цього наукового закладу, розширення тематики науково-дослідної роботи, зміцнення його кадрового потенціалу. З 1993 по 2008 рік В.І. Бондар – голова спеціалізованої вченої ради по захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата та доктора педагогічних та психологічних наук зі спеціальностей 13.00.03 – корекційна педагогіка та 19.00.08 – спеціальна психологія. За час своєї наукової діяльності підготував 10 кандидатів наук.

В.І. Бондар – організатор міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференцій в галузі дефектології. Як голова республіканської науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України зі спеціальної педагогіки активно сприяє навчально-методичному забезпеченню потреб спеціальної школи. Автор більше 200 наукових праць, методичних посібників, оригінальних навчальних програм і підручників для дітей з особливостями психофізичного

розвитку. Наукові праці В.І. Бондаря в галузі розробки проблем трудового навчання і виховання розумово відсталих школярів, підготовки їх до самостійного життя. Академіку В.І. Бондарю належать дослідження в галузі історії та розвитку теорії та практики професійно-трудоного навчання учнів допоміжної школи, дефектології як науки в цілому, визначення перспектив розвитку системи спеціальної освіти на Україні.

Основні наукові праці “Психологія формування трудових уменій учасихся”, “Трудове обучение во вспомогательной школе”, “Трудове виховання учнів допоміжної школи”, “Підготовка учнів допоміжної школи до самостійної трудової діяльності”, “Інтеграція аномальної дитини в сучасній системі соціальних відносин”, “Історія олігофренопедагогіки” та багато інших.

Шеремет Марія Купріянівна – видатний український дефектолог, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри логопедії, перший заступник директора Інституту корекційної педагогіки і психології Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, віце-президент громадського об'єднання “Українська асоціація корекційних педагогів”. Спеціаліст в галузях сурдопедагогіки і логопедії.

Закінчивши школу М.К. Шеремет вступила до Білоцерківського медичного училища, після випуску з якого у 1963 році працювала старшою медсестрою в Боярській міській лікарні, в дитячому садку №190 м. Києва. З 1970 по 1977 році навчалась на дефектологічному факультеті Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького. Отримавши кваліфікацію дефектолога працювала на посаді вчителя спеціальної школи для слабочуючих дітей №9 м. Києва.

Навчалася в аспірантурі Інституту дефектології АПН СРСР (м. Москва), яку закінчила з достроковим захистом кандидатської дисертації і була направлена на роботу в Інститут педагогіки Молдавської республіки. З 1985 року працює в Національному педагогічному університеті ім. М.П. Драгоманова. Протягом більше 30 років безперервної роботи в системі дефектологічної освіти її наукові пошуки, експериментальні дослідження, ґрунтовні науково-теоретичні висновки знайшли своє відображення в докторській дисертації “Психолого-педагогічні основи підготовки слабочуючих дітей до навчання в школі”, яку М.К. Шеремет захистила у 1997 році. З 1998 очолює кафедру логопедії, а з 2003 року є першим заступником директора Інституту колекційної педагогіки і психології.

М.К. Шеремет – натхненник і один з організаторів започаткування в НПУ ім. М.П. Драгоманова підготовки логопедів та вчителів класів шкіл для дітей з тяжкими вадами мовлення, один з керівників української наукової школи корекційної педагогіки та психології, займається дослідженням з проблем теорії і практики в галузі логопедії, логодидактики та логопсихології. В її науковому доробку понад 160 публікацій.

М.К. Шеремет – заступник голови спеціалізованої вченої ради з захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата та доктора педагогічних та психологічних наук за спеціальностями 13.00.03 – корекційна педагогіка, 19.00.08 – спеціальна психологія, 13.00.02 – теорія та методика навчання (фізична культура, основи здоров'я); член експертної ради з педагогічних наук ВАК України; є заступником

голови підкомісії з корекційної освіти (за нозологіями) Науково-методичної комісії з педагогічної освіти.

За час своєї наукової діяльності підготувала 17 докторів і кандидатів наук.

Основні наукові праці професора М.К. Шеремет: “Готовність дітей зі зниженим слухом до навчання в школі”, “Буквар” для підготовчих класів школи глухих, “Розвиток мовлення” для дітей шкіл слабочуючих і глухих, “Вимова” для підготовчих класів дітей зі зниженим слухом, “Логопедія”, “Логопедія. Підручник. Друге видання, перероблене і доповнене”, “Логопедія (корекційна робота при дислалії)” та багато інших.

Ходоровський Георгій Іванович – доктор медичних наук, професор Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича.

Після закінчення середньої школи у м. Заставна вступає на навчання до Чирнівців. З 1955 по 1961 рік студент Чернівецького державного медичного інституту, який закінчив з відзнакою. З 1961 по 1964 роки – аспірант кафедри нормальної фізіології Чернівецького державного медичного інституту. У 1965 році захистив кандидатську, в 1988 році – докторську дисертації. Доктор медичних наук, професор. З 1964 року працює в Чернівецькому державному медичному інституті (сьогодні Буковинський державний медичний університет - БДМУ) асистентом, доцентом, завідувачем кафедри фізіології (з 1980 року), проректором з наукової роботи (1977-1987 рр.), професором кафедри фізіології (з 2005 р. по д.ч.). Депутат Верховної Ради України (1990-1994 рр.), член Президії Верховної Ради, голова Комісії у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства і депутат Чернівецької міської ради 4-х скликань. З 2003 року – професор кафедри міжнародних відносин Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича. З 1969 по 1973 рр. - обраний за конкурсом (Лондон, Англія) на посаду доцента кафедри фізіології людини медичного факультету Університету Замбії, голова профкому Посольства СРСР у Замбії й керівник експедиції ВООЗ з медико-соціологічних проблем, член редколегії журналу ЮНЕСКО “Health”.

З 1977 р. по 1987 р. – проректор з наукової роботи Чернівецького державного медичного інституту, нагороджений почесною Грамотою ЦК ВЛКСМ у зв'язку 60-річчям ВЛКСМ.

В 1980-1987, 1989-1990 рр. - завідувач кафедри нормальної фізіології Чернівецького державного медичного інституту. З 1987 по 1989 роки радник ректора Кабульського медичного інституту, міністра охорони здоров'я Афганістану. Працівник торговельного представництва СРСР в Афганістані, нагороджений двома медалями і орденом “Дружби народів”.

В 1992 р. – переведений до Міністерства закордонних справ України на посаду Посла з особливих доручень.

З 1993 по 1998 роки – перший Посол України в республіці Індія. відзначений “Премією ім. Індіри Ганді” та відзнакою “За зміцнення миру і дружби народів” Індо-Європейською асоціацією (Республіка Індія).

Указом Президента України в 1996 р. присвоєно пожиттєво дипломатичний ранг – Надзвичайний і Повноважний Посол України, занесений до “Української дипломатичної енциклопедії” і до Золотої книги ділової еліти України.

У 2007 р. нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України і Золотим орденом “Честь і слава” всеукраїнського козацького війська.

Член спеціалізованої вченої ради Д 05.600.02 Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова.

Автор понад 300 публікацій з проблем біології і медицини, міжнародних відносин. Автор і співавтор 12 монографій, навчальних посібників і збірки поезій.

Шинкарюк Анатолій Іванович – український психолог, доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри загальної та практичної психології факультету психології, проректор із заочного навчання та зв'язків з навчальними закладами Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Спеціаліст в галузі теоретичної та експериментальної психології, психомоторики ненормативного розвитку, практичної психології.

Закінчивши школу і відслуживши дійсну військову службу А.І. Шинкарюк іде на навчання на факультет фізичного виховання Вінницького педагогічного інституту. Під час навчання у 1976 році на Всесоюзному конкурсі наукових робіт за дослідження з біомеханіки посів 1 місце. Після закінчення інституту з червоним дипломом був направлений на роботу вчителем фізкультури Данківської восьмирічної школи, Чернівецької області.

З грудня 1977 року розпочалася викладацька діяльність А.І. Шинкарюка на посаді викладача кафедри теорії і методики фізичного виховання Кам'янець-Подільського педагогічного інституту. У 1982 році в інституті психології АПН УРСР захистив кандидатську дисертацію “Психологічні умови формування ритму дій балістичного типу” (науковий керівник – доктор психологічних наук, професор Віктор Васильович Клименко). З 1982 року по 1992 рік займав посади старшого викладача, завідувача кафедри легкої атлетики з методикою викладання.

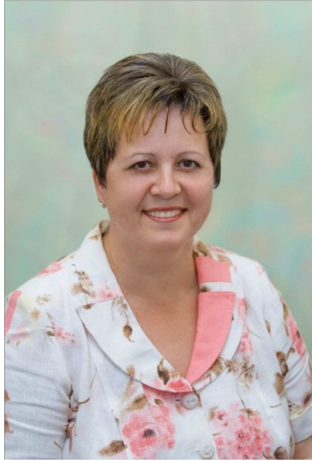
З 1992 року перейшов на роботу на кафедру психології, обіймав посаду доцента. У 2002 році обраний на посаду завідувача кафедри загальної та практичної психології факультету психології, з 2003 року – професором цієї кафедри. У 2005 році А.І. Шинкарюк захистив докторську дисертацію на тему “Психомоторно-рівнева структура активності та свободи суб'єкта” (науковий керівник – доктор психологічних наук, професор, директор Інституту проблем виховання Національної АПН України, дійсний член Національної АПН України Бех Іван Дмитрович).

А.І. Шинкарюк – керівник наукової школи “Сучасні проблеми експериментальної психології” Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, член спеціалізованих вчених рад з захисту кандидатських і докторських дисертацій при Національній академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького та Одеського національного університету ім. І.І. Мечнікова. З початку 2010 року призначений на посаду проректора із

заочного навчання та зв'язків з навчальними закладами Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

В його науковому доробку понад 150 публікацій. Він є керівником написання 6 кандидатських дисертацій.

Основні наукові праці професора А.І. Шинкарюка: “Розвиток моторики і психіки: Проблема активності та свободи”, “Динаміка спроможності до управління моторними діями школярів”, “Педагогічна творчість і формування психомоторної креативності у школярів”; “Зростання моторних можливостей і активності психіки у дітей дошкільного віку”, “Розвиток психомоторної активності та свободи дитини за умови нормативного і ненормативного розвитку”, “Моторна активність дітей з нервово-психічними захворюваннями” та багато інших (серед них 3 монографії та 7 навчально-методичних посібників). Також у науковому доробку А.І. Шинкарюка – дослідження, що стосуються художніх ремесел: “Психологічні умови формування реалізму в образотворчій діяльності Т.Г. Шевченка”; “Маляри Поділля XV-XVIII століть”; “Образотворча діяльність малярів XVIII століття у Кам'янці-Подільському”; “Погляди І. Огієнка на іконопис у контексті української культури та її вплив на московську культуру в XVII-XVIII ст.” тощо.

Миронова Світлана Петрівна – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри педагогіки та методик дошкільної і початкової освіти Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, спеціаліст в галузі олігофренопедагогіки і спеціальної психології.

Закінчила Київський державний педагогічний інститут ім. М. Горького у 1988 р. за спеціальністю “Дефектологія. Олігофренопедагогіка і логопедія”, одержавши кваліфікацію “Вчитель і логопед допоміжної школи, олігофренопедагог дошкільних закладів”. Була направлена на роботу в Кам'янець-Подільський педагогічний інститут, де була одним з першовідкривачів спеціальності “Дефектологія”. У 1994 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук на тему “Формування професійної готовності педагога-дефектолога до корекційно-виховної роботи з розумово відсталими дошкільниками”. У 2007 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук на тему “Теоретико-методичні основи підготовки майбутніх учителів до корекційної роботи в освітніх закладах для дітей з вадами інтелекту” за спеціальністю 13.00.03 – корекційна педагогіка. У 2008 р. присвоєне звання професора.

Основними напрямками наукової роботи є удосконалення корекційної роботи в закладах для дітей з вадами інтелекту; змістові, організаційні та методичні засади підготовки вчителів до роботи з дітьми, що потребують корекції психофізичного розвитку.

Опубліковано більше 110 наукових праць, з них 89 наукового і 22 навчально-методичного характеру, в тому числі 2 монографії, 1 підручник, 17 навчальних і навчально-методичних посібників, з яких 7 рекомендовано Міністерством освіти і науки України.

Серед найбільш відомих публікацій: “Спеціальна психологія. Тексти. Частина I. Частина II.”, “Психолого-педагогічні основи корекційної роботи в спеціальній школі”, “Корекційна робота в системі освіти дітей з вадами розумового розвитку”; “Підготовка вчителів до корекційної роботи в системі освіти дітей з вадами інтелекту”; “Олігофренопедагогіка. Компактний навчальний курс”; “Корекція заїкання у молодших школярів: навчально-методичний посібник”; “Основи корекційної педагогіки: навчальний посібник” та інші.

Синьова Євгенія Павлівна – український дефектолог, кандидат психологічних наук, професор, завідувач кафедри тифлопедагогіки Інституту корекційної педагогіки та психології Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, спеціаліст в галузі тифлопедагогіки і тифлопсихології.

Після закінчення дефектологічного факультету Київського педагогічного інституту імені О.М. Горького в 1970 році працювала в спеціальній школі.

З 1974 року, працюючи в Науково-дослідному інституті педагогіки України, розпочала дослідження соціально-психологічних проблем тифлопедагогіки. Перші наукові теми були пов'язані з вивченням проблем організації культурно-масової роботи незрячих, використання ними вільного часу, формування міжособистісних стосунків тощо. Кандидатська дисертація Є.П. Синьової “Дослідження взаємостосунків сліпих у виробничих та шкільних колективах” стала першою в тифлопсихології спробою експериментального вивчення соціально-психологічних аспектів соціалізації інвалідів по зору. Дисертація була захищена у 1981 році у НДІ дефектології СРСР (м. Москва) та була визнана ВАК СРСР однією з кращих робіт в галузі психологічних наук.

В 2003 р. присуджено вчене звання професора, нагороджена Грамотою Верховної Ради України та грамотою Президії Академії педагогічних наук України, знаком “Відмінник народної освіти”, медалями А.С. Макаренка та К.Д. Ушинського.

З 1987 року працює в Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова, з 1988 по 1991 рік – заступник декана дефектологічного факультету. Була ініціатором створення в Україні системи спортивної підготовки дітей-інвалідів, провела перші в Україні спортивні змагання “Спеціал Олімпік”.

Є.П. Синьовою започаткована школа з дослідження актуальних проблем соціалізації сліпих та слабозорих дітей. Отримані експериментальні дані мають значну наукову новизну, яка полягає у виділенні стійкого афекту у випадку зорової патології як складової частини у структурі емоційних розладів, які є наслідком ушкодженого зорового сприймання, а також у з'ясуванні і типізації якісних характеристик афективно-емоційних станів слабозорих та в розробці моделі психокорекції особистісних порушень таких дітей.

Під керівництвом Є.П. Синьової захищено 7 кандидатських дисертацій, з її ініціативи та під її редакцією з 2003 року виходить науковий збірник “Соціально-психологічні проблеми тифлопедагогіки”, який вміщує матеріали досліджень науковців і практиків.

З 2004 року Є.П. Синьова є представником від України у Європейській організації ICEVI, яка займається науково-практичними питаннями з розвитку та життєдіяльності осіб з порушеннями зору.

У 2006 році Є.П. Синьова була ініціатором та головою оргкомітету з проведення Першого Всеукраїнського з'їзду тифлопедагогів “Тифлопедагогіка України: витоки, сьогодення та перспективи розвитку”, на якому була обрана Президентом Всеукраїнської громадської організації “Асоціація тифлопедагогів України”. Основні публікації професора Є.П. Синьової: “Рельєфно-крапкове письмо сліпих. Шрифт Л. Брайля”, “Взаємостосунки в колективах осіб з глибокими порушеннями зору”, “Методика викладання психології дітей з сенсорними порушеннями у вищих педагогічних навчальних закладах освіти”, “Тифлопсихологія. Психологічні особливості людей з глибокими порушеннями зору” та ін.

Гаврилов Олексій Вікторович – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри логопедії та спеціальних методик факультету колекційної та соціальної педагогіки і психології Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Займається науковими пошуками в галузі спеціальних методик та навчанням і вихованням дітей з помірною та тяжкою розумовою відсталістю.

По закінченні школи у 1984 році О.В. Гаврилов вступив на дефектологічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького. Закінчивши навчання у 1991 році в отримавши спеціальність “Дефектолог. Вчитель допоміжної школи та трудового навчання, методист з виховної роботи” був направлений на посаду асистента новоствореної кафедри дефектології Кам'янець-Подільського державного педагогічного інституту.

У 1994 році вступ до аспірантури Інституту спеціальної педагогіки АПН України, після закінчення якої на початку 1998 року захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук на тему “Психолого-педагогічні умови формування соціальної поведінки глибоко розумово відсталих дітей” за спеціальністю 19.00.08 – спеціальна психологія (науковий керівник – доктор психологічних наук, професор, дійсний член Національної АПН України, директор Інституту проблем виховання НАПН України Бех Іван Дмитрович).

З 2002 року – завідувач кафедри логопедії та спеціальних методик, з 2005 року обраний на посаду доцента. Є членом комісії вищої спеціальної освіти при науково-методичній раді відділення вищої освіти Міністерства освіти і науки України. За його редакцією виходить Збірник наукових праць, який є фаховим виданням, а також Вісник корекційної педагогіки і психології.

О.В. Гаврилов – один з організаторів проведення Міжнародних науково-практичних конференцій на базі Кам'янець-Подільського національного університету, які вже стали традиційними, автор більше 60 наукових праць, серед яких навчальні посібники, рекомендовані Міністерством освіти і науки України. Постійно керує написанням дипломних та магістерських робіт. Керівник написанням 3 дисертаційних досліджень на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю 13.00.03 – корекційна педагогіка.

Основні наукові праці О.В. Гаврилова: “Методика викладання математики в допоміжній школі. Частина 1. Частина 2”; “Методика викладання математики: навчально-методичний комплекс дисципліни”; “Особливі діти в закладі і соціальному середовищі”; “Основи колекційної педагогіки”; “Затримка психічного розвитку” та інші.

Співак Віталій Іванович – кандидат психологічних наук, доцент, декан факультету корекційної та соціальної педагогіки і психології Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Займається науковими пошуками в галузі психокорекції та психоконсультації, дослідженнями в напрямку соціальної реабілітації дітей з порушеннями психофізичного розвитку.

По закінченні школи у 1986 році В.І. Співак поступив на філологічний факультет Кам'янець-Подільського державного педагогічного інституту. Після його закінчення у 1992 році працював вчителем іноземної мови в школі №5 м. Кам'янець-Подільського. З 1994 року перейшов на посаду асистента кафедри практичної психології дефектологічного факультету Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету. В цьому ж році вступає на навчання до аспірантури Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, яку закінчує в 1997 році захистом дисертації та тему “Психологічні особливості самоконтролю студентів у процесі засвоєння іноземної мови” на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних наук (науковий керівник – кандидат психологічних наук, професор, завідувач кафедри психології НПУ ім. М.П. Драгоманова Долинська Любов Василівна).

З 2002 року – декан факультету корекційної та соціальної педагогіки і психології Національного педагогічного університету імені Івана Огієнка, з 2006 року обраний на посаду доцента. Нагороджений почесної грамотою Міністерства освіти і науки України. У 2009 році закінчив Вінницьку школу психотерапії під егідою Української Спільки психокорекції. За його редакцією виходить Збірник наукових праць, який є фаховим виданням, а також Вісник корекційної педагогіки і психології.

В.І. Співак – один з організаторів проведення Міжнародних науково-практичних конференцій на базі Кам'янець-Подільського національного університету, які вже стали традиційними, автор більше 60 наукових праць, серед яких навчальні посібники, рекомендовані Міністерством освіти і науки України. Постійно керує написанням дипломних та магістерських робіт. Керівник написанням 3 дисертаційних досліджень на здобуття наукового ступеня кандидата психологічних.

Основні наукові праці В.І. Співака “Психологічне консультування та психотерапія”; “Самоконтроль студента в іншомовній мовленнєвій діяльності” та інші.

Вержиховська Олена Миколаївна – кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри дефектології факультету корекційної та соціальної педагогіки і психології Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Займається науковими дослідженнями у галузі виховання дітей з порушеннями інтелекту, інтегрованого та інклюзивного навчання дошкільників з розумовою відсталістю та затримкою психічного розвитку.

По закінченні школи поступає на навчання до Кам'янець-Подільського культурно-просвітницького училища за спеціальністю “Бібліотечна справа. У 1989 році іде навчатись далі і вступає на дефектологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічно інституту. Після його закінчення у 1994 року і отримання спеціальності “Дефектологія. Шкільне та дошкільне навчання і виховання” прийнята на посаду асистента кафедри дефектології Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету. Попрацювавши декілька років вступає на навчання до аспірантури Інституту спеціальної педагогіки АПН України, після закінчення якої у 2001 році захищає дисертацію кандидата педагогічних наук на тему “Формування моральних якостей у розумово відсталих молодших школярів у позакласній виховній роботі” за спеціальністю 13.00.03 – корекційна педагогіка (науковий керівник – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри психологічних дисциплін Київського національного університету внутрішніх справ).

З 2002 року – завідувач кафедри дефектології, з 2007 року обрана на посаду доцента.

О.М. Вержиховська – один з організаторів проведення Міжнародних науково-практичних конференцій на базі Кам'янець-Подільського національного університету, які вже стали традиційними, автор більше 40 наукових праць, серед яких навчальні посібники, рекомендовані Міністерством освіти і науки України. Постійно керує написанням дипломних та магістерських робіт. Керівник написанням 3 дисертаційних досліджень на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних та психологічних наук.

Основні наукові праці О.М. Вержиховської: “Основи дефектології: методичні рекомендації”; “Програма практики студентів ІСРРД спеціальності „Дефектологія. Корекційна педагогіка”; “Затримка психічного розвитку”; “Програма практики студентів спеціальності „Дефектологія. Корекційна освіта”; “Формування моральних якостей у молодших школярів з обмеженими розумовими можливостями у позакласній виховній роботі. Монографія” та інші.

